

BARSI SÁNDORNE

Eletem során oly sokszor hallottam egy rövid mondatot: „olyan magányos vagyok”
Egyszerű kijelentő mondat. Egyedüllet, kirekesztés, sehová sem tartozást jelent.
Vajon így kell-e lennie a dolgoknak? Vajon tényleg van magányosság vagy csak úgy hisz-
szük csak azért, mert körülölel a CSEND.
Elgondolkodom. Hosszú évek során zajt vettem körül. Gyermek, barátok, munkatársak,
unokák, öregek. A gyermekek, felnőttek, a barátok lassan elfogytak. A munkatársak is
elmaradottnak. Elmentek a szülők, elment a társam is. Most csend veszt körül. Jótékony,
puha, simogató csend. Időten. Megadja a lehetőséget a gondolkodásra, elmélkedésre.
Mindannyiunk életben van, volt olyan esemény, elvégzett vagy elvégzendő, el nem vég-
zett feladat, ami gondolkodásra készít.
Elmélyült gondolataimból a megkondult harang hangja riaszt fel. Isteneim hív. Megyek.
Hozzá tartozom. Ő utat mutat egy közösséghez, ahol feladatom van, ahol rábiredek arra,
hogy hitem, szeretetem nem hiábavál. Magányom nincs, hiszen ahol Isteneim és szeretel-
im vannak ott nincs magányosság, kirekesztés. Isteneim a csend. Jelentősége a szeretet,
a várakozás, a mindennapi kis cselekedetek fontosságára.
Amikor ismét egyedül vagyok, elgondolkodom: nem vagyok, hogyan is lehetnék magá-
nyos.
Isteneim add, hogy meg tudjam becsülni csendedet, szeretetedet, mindent feledtető jóság-
odat.

MAGÁNYOM

Mint ök, hogy lassam a Szenvedőt, aki ép-
pen itt előttem viszi ormóltan bitófáját,
elzuhanva, vérezve, porosan és mégis va-
lami különös erőt árasztva. Megyek én is
vele, ahogy a többiek is mennek utána,
hogy lassak a haláltusa utolsó vergődését.
Már nem egymással meggyünk, hanem Ő-
tána.
Megyünk ki a városom kívülre, át a ka-
pun, egymást lökdöve a széles úton és a
széles kapun át. Vele együtt már mindnyá-
jan a falon kívül vagyunk. Ott a hegy lábá-
nál. És bámulunk. Mint egykor Mózes né-
pe, mint egykor Illés népe, most mi is a
hegy tövében állunk, és nézünk.
Nézünk felfelé. Oda, ahol már a ke-
reszten függ Ő. És tudjuk, hogy az Ő népe
vagyunk. Akarjuk, nem akarjuk, vissza-
vonhatatlanul az Ő népe.

Lassan és nehéz lépésekkel indulok el.
Az utcán álló tömeg gyorsabban mozdul,
mint én. Kezekben palmaágak. Ruhák su-
hannak, szamárpaták kopogása az úton.
Kialások zengenek. „Hozsanna a Dávid
Fiának! Aldott, ki jön az Úr nevében!”
Éneklés zendül valahol, gyermekek uf-
jongva táncolnak körbe-körbe.
En is megyek a többiekkel. Végig az
utakon és tereken. Öklök emelkednek
hirtelen az ég felé. Átkozódó fröcsöges.
„Feszítsd meg! Feszítsd meg!”, hogy a
helytartó is megértse, nincs más választása,
mint a halalos ítélet kimondása. Mi pedig
ott állunk mindnyájan a kertésznél, mely
mint valami hatalmas börtönács veti ránk
árnyékát.
Sodródok én is a többiekkel. Az út szé-
lén állok, mint ök. Nyújtogatom a nyakam,

**Ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg,
egy maga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.**

János evangéliuma 12. rész 24. vers